

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VI
Numărul
20 (46)
OCTOMBRIE
2009

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

RUGĂCIUNEA (I)

În zilele noastre, lumea postmodernă consideră rațiunea a fi mult superioară intuiției și de aceea preferința se îndreaptă mai mult către inteligență decât spre sentiment.

Știința înflorește în timp ce religia stagnează. În acest sens, se caută, prin mijloacele specifice dezvoltarea inteligenței. Cât despre activitățile spirituale, morale, etice, acestea sunt neglijate aproape complet. Slăbirea acestor activități fundamentale face din omul modern o ființă oarbă din punct de vedere spiritual, ceea ce nu-i permite să fie un bun element constitutiv al societății. Putem chiar întrezări prăbușirea civilizației noastre datorită slabei calități a individului.

De fapt, domeniul spiritual este tot atât de necesar reușitei vieții ca și cel intelectual și moral. Cel mai ignorat este simțul spiritual care se exprimă mai cu seamă prin rugăciune. În esență, rugăciunea este o orientare a spiritului uman către substratul existențial nematerial al lumii. Ea este o înălțare a sufletului către Dumnezeu, asemenea unui act de dragoste spre a-L adora, a-L mulțumi, a ispăși și a cere.

Rugăciunea reprezintă efortul omului de intra în comuniune cu o ființă nevăzută, creatoare a tot ceea ce există, înțelepciune supremă, putere și frumusețe neasemuită, Tată, Mântuitor și Spirit dătător de viață fiecăruia dintre noi. Rugăciunea adevărată nu este o simplă recitare de formule în mod mecanic, ci este o stare mistică în care conștiința noastră este absorbită în Dumnezeu. Această stare nu este de natură mentală, intelectuală. Dumnezeu este accesibil celui ce știe să iubească și rămâne ascuns celui care nu reușește să-L simtă și să-L iubească.

Pentru a ne ruga trebuie să facem efortul de a tinde spre Dumnezeu. Acest efort trebuie să fie efectiv emoțional, sufletec, nu doar mental. De exemplu o meditație asupra măreției lui Dumnezeu este o rugăciune numai dacă ea este în același timp o expresie a dragostei și a credinței. Rugăciunea, fie ea scurtă sau lungă, rostită

sau doar gândită, trebuie să se asemene unei conversații a unui copil cu tatăl său. Prin rugăciune ne prezentăm în fața Tatălui așa cum suntem.

Formele rugăciunii sunt diverse. Ea poate porni de la simpla aspirație către Dumnezeu până la contemplație, sau de la cuvintele cele mai simple rostite în fața troiței de către trecătorul grăbit până la măreția și solemnitatea rugăciunilor și a imnurilor ce răsună sub bolțile Bisericii. Stăpânul tuturor ființelor primește deopotrivă cele mai

umile cuvinte de cerere și de preamărire precum și cele mai frumoase învocări. O altă formă a rugăciunii o pot constitui acțiunile noastre. Îndeplinirea corectă, cu conștiinciozitate a datoriei pe care fiecare o avem conform statutului nostru echivalează cu o rugăciune. A face voia lui Dumnezeu constă în a asculta de legile vieții așa cum au fost ele înscrise în ființa și în sufletul nostru.

Bineînțeles că primul loc în dimensiunea evlavioasă a noastră trebuie să-l ocupe rugăciunea de adorație, de mulțumire și de ispășire, dar nu trebuie să excludem nici rugăciunea de cerere. Cu toate acestea, este greșit să-I cerem Domnului satisfacerea unor simple capricii sau obținerea unor lucruri care pot fi dobândite prin efort propriu. Temeiul rugăciunii de cerere este iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru noi, dar și nevoia permanentă și urgentă pe care o avem față de ajutorul Său.

Dumnezeu ne dăruiește din generozitate, multe lucruri pe care nici măcar nu le cerem, dar unele nu le acordă decât prin rugăciune. El face acest lucru pentru ca omul să-L recunoască ca și Autor și Stăpân al tuturor lucrurilor. Iată de ce păcătuiesc grav cei care nu se roagă și își aduc aminte de Dumnezeu doar în încercări și greutăți.

Practicată cu regularitate, rugăciunea devine obișnuință și astfel educă caracterul. Tot comportamentul va fi în acest caz inspirat de rugăciune. Înțelegă în felul acesta, rugăciunea devine un mod de a trăi.

Anton RUS,
părinte spiritual

LUMINA DE LA MARGINILE ABISULUI

Cu toții trăim într-o lume plină de neprevăzut, o lume fantastică, o lume a oportunităților și a viselor. Prin planul bine stabilit dinainte de Bunul Dumnezeu, umilul meu ego a ajuns să viețuiască în acest peisaj contemporan, un tablou ce abundă în culori stridente și vioaie, culori care la o privire mai atentă devin din ce în ce mai șterse și mai iluzorii precum o „față morgână” ce face cu ochiul și înșeală privirile călătorului deabusolat în inima deșertului. E o lume a oportunităților, dar și a capcanelor de tot felul. Tot mai multi semeni ai noștri cad pradă tentațiilor doar datorită faptului că își ignoră Tatăl ori, poate, fiindcă nu au ajuns încă să cunoască iubirea nemărginită ce ne-o poartă El fiecăruia în parte. El ne-a creat din iubire pe fiecare dintre noi, înzestrându-ne cu atâtea calități nebănuite, calități pe care le descoperim doar crezând, iubind și sperând cu toată inima noastră și cu tot cugetul nostru. Să încercăm deci, fiecare în parte, să ne iubim semenii și să-i apreciem în primul rând pentru că sunt creați de Bunul nostru Tată. Să încercăm să-L imităm, ce-i drept, nefăcând abstracție de imperfecțiunile noastre, pe Cel ce reprezintă prin excelență perfecțiunea eternă. E un drum anevoios dar plin de satisfacții.

Îmi place să cred că tot în aceste linii ale imitării Domnului se încadrează și experiența mea „spitalicească” californiană, de aproximativ un an, experiență avută după terminarea studiilor de master făcute în apropierea Vienei. În California am activat ca și capelan voluntar în camera de urgență a Spitalului „Saint John Regional Medical Center” din orașul Oxnard, ghidat fiind de către Pr. Călin Tămâian, un om de o calitate umană și morală cu totul aparte. Capelanii sunt de fapt persoanele ce-L reprezintă pe Dumnezeu în spitalele din țările dezvoltate și nu numai. Ei sunt datori să aducă în primul rând iubirea Domnului oamenilor măcinați de boli cumplite, oamenilor bătrâni, copiilor suferinzi și, nu în ultimul rând, familiilor acestora. Capelanul trăiește împreună cu muribundul și familia sa ultimele ore sau minute de viață, aduce bolnavului depresiv vestea bună a vindecării, ascultă strigătele disperate ale bolnavului de cancer sau de SIDA, consolează mama ce-și pierde copilul, în durerea sa sfâșietoare, ascultă și veghează asupra revoltei și neliniștilor ateilor, îmbărbătează persoanele fără adăpost, se empatizează în spiritul inocent

al copilașului bătut de frică și de durere, trăiește împreună cu familia miracolul aducerii pe lume a unui îngerăș. Capelanul are o mulțime de îndatoriri, toate fiind de natură spirituală. Singurele arme ale sale sunt rugăciunea, ascultarea și umilința. Pentru a dobândi încrederea oamenilor aflați în stadiile cele mai avansate de degradare fizică și morală, capelanul trebuie să arate bunătate, disponibilitate spre ascultare, ghidare și, nu în ultimul rând, umilința nimicniciei sale. Doar recunoscându-și neputința, el, neputinciosul, face loc purității, forței și mizericordiei Bunului Dumnezeu de a penetra întunecimea și putreziciunea bolii. Capelanul, înainte de toate, trebuie să creadă cu ardoare că Dumnezeu poate face miracole în viețile fiecăruia dintre noi. Ce însemnătate ar avea această muncă fără fundamentul credinței? În această privință Sf. Francisc de Sales zicea: „Să nu fim deloc neîncredători, căci, oricât de nenorociți am fi, nu suntem într-atât pe cât e Dumnezeu de milostiv față de cei care au voință să-L iubească și care și-au întemeiat speranțele pe El.”

Cu toții cunoaștem pilda bunului Samarinean, omul milos ce pansează cu duioșie rănilor străinului căzut la marginea drumului. El face acest gest în mod gratuit, din iubire autentică față de aproapele. Oare bunul Samarinean a fost interesat de etnia, credința ori de statutul socio-cultural al rănitului? Dacă atunci, în acele timpuri îndepărtate, în care conflictele interetnice și interreligioase erau mult mai acerbe, existau oameni care iubeau și îndeplineau binele fiind ghidați de legea naturală și implicit de Bunul Dumnezeu, de ce acum, când pacea e mult mai răspândită, nu am face același lucru însă într-un număr mult mai mare? Există atâția oameni în jurul nostru care au nevoie de un sprijin moral! Oare cum ar arăta lumea dacă fiecare dintre noi, în limita timpului disponibil, am acționa ca și capelani ai lui Cristos nu doar pentru persoanele dragi nouă, ci și pentru străinul deabusolat și amărât pe care îl întâlnim zilnic pe străzile țării noastre?

Exemplul personal însoțit de grația divină poate schimba până și sufletul cel mai întunecat și răzvrătit. De dragul lui Cristos, să fim cu toții lumini la marginea abisului reprezentat de societatea zilelor noastre!

Dragoș PAȘCALĂU,
ANUL -III-

VOLUNTAR LA INTC 2009

Anul acesta, în perioada 22-26 iulie, a avut loc în Baia Mare Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic. La aceasta au participat peste 2000 de tineri veniți din toate regiunile țării, iar în organizarea acestui eveniment, care are loc la fiecare 3 ani, cei din Baia Mare au fost ajutați de voluntari francezi care au colaborat cu voluntarii români.

Într-o după-amiază însorită a lunii lui cuptor a avut loc o întâlnire a tinerilor, care doreau să fie voluntari la acest eveniment, cu Părintele Vicar Simion Ilieș și cu Părintele Angel Zareschi, pentru a se stabili atribuțiile fiecăruia pe întreaga durată a INTC 2009. Toți

cei care eram acolo pentru a ne oferi serviciile spre o cât mai bună desfășurare a lucrurilor, radiam de bucurie și de entuziasmul tinereții, chiar dacă cei din Comitetul de Organizare ne-au spus că nu ne va fi ușor. Elanul dat de faptul că știam că avem ocazia să facem un lucru pentru Isus, dar nu oricum, ci cu dăruire, ne-a unit pe toți cei prezenți.

Tema Întâlnirii Naționale a Tineretului Catolic a fost „Un foc ce aprinde alte focuri. Pentru mine a trăi este Cristos”(Fil 1, 21). Pe parcursul celor patru zile, meditațiile au fost ținute de Părintele iezuit Olivo. Programul acestei întâlniri a oferit tinerilor posibilități nenumărate de a-ți petrece timpul liber: existau mai multe conferințe simultane cu subiecte variate, existau ateliere de lucru, grupuri de discuții, vizite în oraș împreună cu un ghid, vizite pe la diferitele muzee. Acest program dinamic a permis participanților să fie mai mult timp împreună și a avut ca urmare înfiorarea de noi prietenii. Cât e de frumos ca cineva să-și facă noi prieteni iubindu-l pe Cristos!

În fiecare dimineață, după micul dejun de la ora 7:30, era celebrată Sfânta Liturghie la ora 9:30, mai apoi avea loc cateheza Părintelui Olivo, după care tinerii, pe grupuri, erau invitați la discuții pe marginea catehezei și a învățăturilor pe care ei le-au extras din aceasta. Fiecare grup era coordonat de

câte un animator. În continuare avea loc prânzul și programele alternative din care fiecare participant putea să le aleagă pe acelea care îl interesau. La orele 19 era rugăciunea de seară iar după aceea diferite programe artistice sau spirituale. Astfel, într-o seară, a avut loc un concurs de imnuri, la care fiecare Eparhie prezentă la întâlnire trebuia să creeze un imn pe care să-l propună și celorlalți, cântându-l pe scenă; într-o altă seară s-a făcut o procesiune până la Mănăstirea Surorilor Baziliene de pe Dealul Florilor, moment ce m-a impresionat în mod deosebit. E frumos să vezi un grup de 2000

de tineri cântând imnuri mariane prin oraș. În cea de-a treia seară, tinerii fiecărei Eparhii au fost invitați să prezinte un program artistic în cadrul căruia au fost testate din plin intuiția, vitalitatea și imaginația lor.

De-a lungul acestor zile minunate am întâlnit mulți tineri cu care am împărtășit gânduri,

principii de viață și m-am bucurat să constat că, în pofida faptului că trăim la sute de kilometri distanță, avem aceleași scopuri. Tot în cadrul acestei ediții a INTC am avut ocazia să conștientizez principiul unității în diversitate. Chiar dacă noi, tinerii, veneam din diferite medii, fiecare cu o tradiție proprie, eram toți uniți de iubirea lui Dumnezeu, iar spiritul unității s-a simțit în tot cursul celor patru zile.

Experiența voluntariatului la o ediție a INTC-ului a fost pentru mine una foarte bogată. Am învățat o mulțime de lucruri noi și am avut ocazia să-mi pun în practică unele cunoștințe și practici pastorale pe care le-am învățat de-a lungul anilor de Seminar. Întâlnirile de tip INTC sunt foarte benefice deoarece îi fac pe tineri conștienți de existența altor tineri care, ca și ei, merg înspre Domnul. Astfel ei află că nu sunt singurii care au ales să trăiască într-o relație vie cu Mântuitorul lor.

Daniel IȘTOAN,
ANUL -III-

VARĂ PETRECUTĂ LA MĂNĂSTIRE

Începutul a ceva nou este întotdeauna strâns legat de evenimentele care îl preced, acestea regăsindu-se în atitudinea cu care pornim în confruntarea cu „noul”. În această perspectivă și felul în care începem un an nou universitar, an nou școlar sau orice altă activitate umană, sunt strâns legate trăirile pe care noi, ca persoane umane, le-am „înmagazinat” de-a lungul timpului.

Pentru a înțelege atitudinea cu care eu am început acest nou an universitar, se cade să dezvăluim mai întâi evenimentele care au precedat acest început.

Înainte de a se sfârși anul universitar 2008-2009 îmi propusesem ca pe timpul vacanței de vară să acord mai multă atenție sufletului, dorințelor acestuia cât și vocației la care am fost chemat din partea Domnului. Asta nu înseamnă că până acum aș fi neglijat acest aspect al vieții mele interioare, însă simțeam nevoia unui „cadou” special pentru el și un timp pentru o mai bună discernere a felului în care aș dori să se manifeste vocația mea în cadrul Bisericii. M-am hotărât astfel să petrec o perioadă de timp în compania a doi călugari din Ordinul „Sfintei Cruci”, care slujesc într-o modestă mănăstire din localitatea Giroc, la 9 km de Timisoara.

Programul mănăstirii a fost foarte încărcat, la prezentare, însă, odată cu asumarea și respectarea lui, găseam sensul și hrana spirituală necesară unei noi vieți trăite mai aproape de Domnul.

Viața la mănăstire se inspiră din ciclul naturii.

Călugării se trezesc înainte ca soarele să răsară pentru a întâmpina acest eveniment din dublă perspectivă: în primul rând ca simbol al așteptării Domnului în stare de veghe și în al doilea rând pentru a trăi alături de natură bucuria venirii noii zile.

Pentru faptul că mănăstirea se află la marginea pădurii, acest eveniment este frumos sărbătorit de către natură. Cântecul păsărilor trezite din somnul nocturn și razele calde ale soarelui aveau un bogat înțeles descoperit în timpul sfintelor celebrări mănăstirești.

La ora 5:30 celebrăm sfânta slujbă a Utreniei, urma apoi o oră de „Lectio Divina”. Aceasta din urmă este o metodă de rugăciune făcută cu ajutorul Sfintei Scripturi, ea conține patru momente importante strâns legate între ele: citirea, meditarea, rugăciunea și contemplația unui anumit text biblic, care corespundea cu textul citit în următoarea zi, în timpul Sfintei Liturghii. La ora 8:00 continuam programul cu celebrarea Sfintei Liturghii, după care gustam ceva, urmând să ne începem activitatea gospodărească a zilei respective.

Prânzul îl serveam la ora 11:30; în acest timp unul dintre călugări, sau chiar eu, citeam un anumit pasaj din diferite cărți cu învățătură creștină. La ora 15:00 urma să intrăm din nou în capelă pentru a face a doua oră de „Lectio Divina”, iar de la ora 17:00 începeam Sfânta Vecernie urmată de un Acatist închinat Sfintei Fecioare Maria sau

diferiților sfinți sărbătoriți. După o zi atât de încărcată se cuvenea ca seara să mergem la culcare odată cu apusul soarelui, pentru ca a doua zi să o putem lua de la capăt.

Acest ciclu de rugăciuni se repeta și suferea diferite modificări pe parcursul unei săptămâni, de exemplu, când celebrăm miezonoptera la miezul nopții, ne trezeam dimineața doar pentru „Lectio Divina”, sărind peste slujba Utreniei, sau, în alte zile, în loc de slujba Utreniei ori a Vecerniei, ne rugam făcând Orele Canonice.

Acest ritm alert de rugăciune, vrând- nevrând, producea în sufletul meu schimbări și stări spirituale nemaiîntâlnite până atunci.

Poate nu întotdeauna puteam fi atent la toate slujbele, însă pentru simplul motiv că mă aflam acolo, în fața iconostasului, în fața Domnului, se trezea în mine sentimentul prieteniei pe care El ne-o poartă tuturor și dorința de a răspunde acestei prietenii, căreia, poate, nu știm cum să-i răspundem în graba cotidiană, sau, chiar dacă răspundem, este prea greu să-I fim fideli. Însă în acele momente, aflându-mă acolo doar pentru asta, nu puteam rezista invitației și mă lăsam răsfățat de aceasta.

Într-o relație, fidelitatea se demonstrează prin capacitatea de a sta cât mai mult timp cu persoana iubită, și nu contează neaparat dacă nu tot timpul te simți în formă să-i faci declarații de dragoste, ci important este ca tu, ca persoană, să fii acolo și astfel cel iubit se simte cel puțin mulțumit de relația dintre voi.

Același lucru se întâmplă și în relația cu Domnul, ea se clădește și se fortifică odată cu acordarea de timp. El vine primul la întâlnire și pleacă ultimul. Noi suntem cei care restricționăm aceste întâlniri cu El, iar dacă la un moment dat simțim că am pierdut această relație, este datorită neacordării de timp relației dintre noi și El.

Chiar dacă la un moment dat Domnul a reușit să mă cucerească, simt adeseori nevoia unei reîntâlniri cu El. Particip zilnic la Sf.Liturghie, la Sfânta Jertfă, particip cu rugăciunea interioară a inimii și unesc rugăciunea mea cu a milioanei de preoți care în același timp pronunță cuvintele consacării. Atunci Isus îmi umple sufletul de bucurie, îi simt prezența și dragostea, ziua întregă o trăiesc în intimitatea Lui și El mă face să înțeleg cum trebuie să privesc problemele vieții, dar și responsabilitatea mea față de ele.

Consider că sacrificându-ne timpul într-un mod special pentru o relație mai bună cu Domnul, începutul oricărei activități pe care o întreținem, fie la școală, fie la serviciu, va fi puternic influențată tocmai de această prietenie, în virtutea căreia faptele vieții noastre pimesc o altă semnificație în plan uman și spiritual.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -III-

EXPERIENȚĂ ESTIVĂ

În timpul verii care tocmai a trecut, Dumnezeu a permis să trăiesc o experiență de care, cred eu, aveam atâta nevoie. Timp de două luni am fost plecat în Italia pentru a face asistență unui preot deosebit, căruia, în urma unui diabet acut, i-a fost amputat un picior.

Părintele Fenu Leonardo are 61 de ani, locuiește în Sardinia, în stațiunea Alghero într-o casă la malul mării. Este preot de 35 de ani. De peste douăzeci de ani el se află în luptă crâncenă cu diabetul care i-a provocat amputarea piciorului. Părintele este o fire foarte deschisă, extrem de comunicativă; de la acest preot am avut de învățat o sumedenie de lucruri atât practice, cât și teoretice.

Odată ajuns în Sardinia, mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu firea oamenilor de acolo, să mă dezvăț să aud vorbindu-se românește în jurul meu, dar Părintele Leonardo a fost foarte grijuliu și mi-a ușurat inserarea în „lumea lor” prin numeroase sfaturi practice pe care deseori le simțeam ca pe niște sfaturi părintești. Astfel, în decursul a câtorva zile ne-am împrietenit și am început să ne împărtășim fel de fel de experiențe. Alături de el am învățat că sănătatea nu este un fapt scontat. Dintotdeauna credeam că a fi sănătos este un drept pe care omul și-l arogă ca fiind natural și niciodată nu mă gândeam cum aș reacționa dacă aș fi grav bolnav. Părintele Leonardo m-a învățat că atunci când zicem că sănătatea este un dar de la Dumnezeu nu rostim doar niște cuvinte frumoase care dau bine, ci rostim un adevăr de care, din păcate, nu ne dăm seama decât după ce ne-am îmbolnăvit.

Ceea ce mi s-a părut deosebit de interesant a fost și împrejurarea în care s-a desfășurat experiența mea estivală. Eram un tânăr aflat la 50 de metri de mare, dar în loc să merg să stau pe plajă, să profit de vremea frumoasă de afară, de soare, de apă, preferam să stau în compania noului meu prieten alături de care simțeam cum cresc spiritual dar și cultural. Adeseori Părintele îmi vorbea despre numeroasele sale călătorii de prin Europa, Asia, America, iar eu ascultam fascinat, întrucât tot ceea ce-mi spunea era pentru a mă clădi, pentru a nu mă lăsa înșelat de fantasmagoriile acestei lumi care nu are nimic de oferit. Uneori îmi vorbea

despre ortodoxia tradițională a catolicismului. În felul acesta am învățat să-i apreciez pe tradiționaliștii care trag mereu semnale de alarmă în legătură atitudinea pe care Biserica o are față de lume.

Înainte să merg în Italia citisem cartea

Preasfințitului Suci, „Eroism” și, odată ajuns în Peninsula, am avut ocazia să întâlnesc un erou. Un erou sub învelișul unui om care și-a consacrat întreaga viață Bisericii lui Cristos, un om care în 35 de ani de sacerdoțiu a ajutat o mulțime de oameni, făcând totul pentru a-și „rezerva” mult râvnitul loc în Împărăția lui Cristos. Acum, lipsit de un picior, fără nici un sprijin din partea Episcopului, și deci a Bisericii căreia el s-a consacrat, continuă să dăruiască și să se dăruiască în autenticitatea lui pentru a-i clădi spiritual pe cei care încă apelează

la sfaturile și îndemnul sale. Un erou, așadar, care m-a învățat ce înseamnă dăruirea totală, chiar și atunci când omeneste vorbind te simți o epavă și o povară pentru ceilalți.

Tot alături de Părintele Leonardo am învățat că preotul întâi de toate este un om, cu tot ceea ce implică în mod normal această stare. Înainte de a fi un om al harului, preotul este un om supus bucuriilor, tristeților, frustrărilor, depresiilor, iar uneori chiar și falimentului. Eroismul preotului constă în a continua să dea speranță celorlalți chiar și atunci când lui i se pare că viața sa de preot este un faliment total. El m-a învățat că preotul este un om care are nevoie de înțelegerea și apropierea afectivă a celor din jurul său.

Mulțumesc Unicului Dumnezeu adevărat pentru că mi-a pregătit o experiență atât de bogată în urma căreia m-am ales cu atâtea roade valoroase. Îi mulțumesc și Părintelui Leonardo Fenu pentru toate învățămintele și sfaturile părintești pe care mi le-a dat cu atâta dragoste și îl rog pe Bunul Dumnezeu să-l răsplătească din abundență.

Marcel AUȘAN,
ANUL -III-

BUN VENIT

Sfântul Ioan Maria Vianney obișnuia să spună: „Aceasta este frumoasa datorie a omului: să se roage și să iubească. Dacă voi vă rugați și iubiți, iată, aceasta este fericirea omului pe pământ. Rugăciunea nu este nimic altceva decât unirea cu Dumnezeu. Când cineva are inima curată și unită cu Dumnezeu e cuprins de o anumită bucurie și mângâiere ce îmbată, e purificat de o lumină ce se răspândește în jurul lui în mod misterios. În această uniune intimă, Dumnezeu și sufletul sunt ca două bucăți de ceară topite pe care nimeni nu le poate separa... Aceasta e o fericire ce nu se poate înțelege”.

Însuflețiți de cuvintele Sfântului pășim pe drumul ce duce spre Hristos împreună cu noii noștri formatori: pr. Anton Rus, absolvent al Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea care se va ocupa îndeosebi de formarea spirituală a seminariștilor și pr. Antoniu Chifor, absolvent al Facultății de Teologie Greco-Catolică din Blaj, cu studii aprofundate de Teologie Biblică la Institutul Catolic din Paris, prefect al seminariștilor din anii III și IV.

Dorim de asemenea să mulțumim celor ce ne-au părăsit, părintelui Coriolan Buzașiu însănătoșire grabnică și fratelui formator Lucian Leș multe binecuvântări în întemeierea noului său cămin.

De asemenea îi încredințăm rugăciunilor Maicii Sfinte, dar și a cititorilor noștri și le dorim multe haruri în misiunea ce le-a fost încredințată.

REDAȚIA

LANSARE DE CARTE

Duminică, 4 octombrie 2009, la orele 19, a avut loc în Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea lansarea traducerii „Evanghelia după Matei”, ediție bilingvă (română-greacă), vol.I, realizată de dr. Cristian Bădiliță.

Opera este dedicată martirilor creștini din timpul prigoanei comuniste.

Traducerea a fost prezentată de Preasfințitul Virgil Bercea, decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică, și de Conf. univ. dr. Marius David Cruceru de la Universitatea Emanuel din Oradea. Această traducere comentată a Noul Testament este prima dintr-un ciclu de șapte cărți care vor realiza o traducere integrală a Noului Testament. Evenimentul a fost unul de bun augur, în special pentru tinerii seminariști care au achiziționat cartea fără să stea pe gânduri, deoarece aceasta întrunește cel puțin patru calități: textul este bilingv, comentariul sistematic

este completat cu note patristice, cititorul găsește și informații suplimentare (de ordin filologic, istoric, teologic). Traducerea, spunea dr. Cristian Bădiliță, este una inedită, neconfesională, dar care poate fi folosită de toate confesiunile. Domnul Cruceru lauda această traducere a Evangheliei după Matei, deoarece îmbină foarte bine și păstrează în balanță arhaismele și neologismele. Este un text care se citește ușor, fără să fie extrem de neologizat sau arhaizat.

La acest eveniment au mai fost invitați și ceilalți doi Episcopi orădeni, P.S. Laszlo Bocskei și P.S. Sofronie Drincec, dar dintre aceștia doar Episcopul romano-catolic a onorat invitația.

Lansarea traducerii „Evanghelia după Matei” este un act de cultură și spiritualitate care va dăruia cititorului „bucurie dintru lumina Cuvântului”.

REDAȚIA

ÎNCEPUTUL NOULUI AN SEMINARIAL

Instituția Seminarului este una autonomă față de Facultatea de Teologie Greco-Catolică, astfel că „Întrunirea seminariștilor” și implicit începerea noului an seminarial au avut loc concomitent, în zilele de 24-27 septembrie.

Primul moment comunitar a fost cina din seara zilei de joi, 24 octombrie, ocazie cu care seminariștii s-au revăzut, au povestit, dar au și făcut cunoștință cu seminariștii „boboci” ai anului I. Numărul tinerilor care au ales să intre în Seminar în acest an este unul foarte ridicat, fapt ce reprezintă o mare bucurie pentru noi toți. A doua zi, întreaga comunitate a plecat la Haieu, unde avea să petreacă întregul sfârșit de săptămână pentru a face primii pași în sensul relaționării intracomunitare. La Haieu au avut

loc atât momente spirituale, precum cele de rugăciune sau catehezele noului Părinte spiritual al Seminarului, Anton Rus, cât și momente în care comunitatea în ansamblul ei a avut de trasat traiectoria pe care o va urma în acest an universitar.

Ca în fiecare an, nu a putut lipsi petrecerea de bun-venit, organizată în cinstea celor din anul I, petrecere care a avut menirea să ne deschidă spre cunoașterea reciprocă. Dorim să mulțumim tuturor formatorilor, Părintelui Rector Cristian Sabău și, nu în ultimul rând, Părintelui administrator Eduard Roman, pentru că au făcut posibilă această atât de minunată ieșire de început de an.

REDAȚIA

ÎNCEPUTUL NOULUI AN UNIVERSITAR

În data de 27 septembrie a.c. a avut loc deschiderea oficială a noului an universitar și la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea. Pentru a marca însemnătatea acestui eveniment, ziua a început cu Sfânta Liturghie oficiată de Preasfințitul Virgil Bercea, care, în predica sa, a vorbit inimilor studenților seminariști despre ceea ce înseamnă a fi „pescar de oameni” și „a ieși în larg”, ascultând de cuvântul Mântuitorului.

În continuarea Sfintei Liturghii a avut loc o procesiune solemnă. Cu toții am mers în Aula Magna a Facultății cântând cântece religioase. Acolo Preasfințitul a celebrat

Tedeum-ul de început de an școlar și a declarat în mod oficial deschis anul universitar 2009-2010. În încheiere a urmat cuvântarea Directorului de Departament al Facultății, domnul Ionuț Popescu, care și-a manifestat bucuria pentru numărul mare de studenți din anul I.

Pe această cale am dori să mulțumim Preasfințitului Sale Virgil Bercea pentru că a onorat cu prezența sa binecuvântată un eveniment atât de important pentru studenții Facultății de Teologie Greco-Catolică din Eparhia pe care o păstorește.

REDAȚIA

SĂPTĂMÂNA DE LUCRU

În perioada 17 – 24 septembrie anii II și III au participat la săptămâna anuală de muncă voluntară, care în acest an s-a desfășurat la Oradea și a constat din izolarea termică (cu polistiren expandat) a zece camere din clădirea Seminarului și zugrăvirea cantinei. Toate aceste lucrări au fost coordonate de formatorul Gheorghe Pop.

Lucrările s-au desfășurat cu bine, seminariștii dovedind mare îndemânare și bucurie în a învăța noi tehnici de lucru (placare, tras de plasă, tencuit,

zugrăvit). De sigur acest program nu s-a limitat doar la muncă, ci și la rugăciune!

Restul studenților aduc mulțumiri colegilor, care prin munca lor gratuită, au contribuit fie la îmbunătățirea confortului sau înfrumusețarea clădirii.

Experiențele de acest gen sunt ocazii minunate de întărirea relațiilor interpersonale, deprinderea voluntariatului și învățarea de felurite lucruri noi.

Mulțumim Sfintei Fecioare că a fost alături de noi!

REDAȚIA

VACANȚĂ PESTE OCEAN

Categoric, fiecare persoană experimentează pe parcursul vieții tot felul de stări interioare produse de întâlniri cu cei dragi, de anumite succese personale, de vizitarea anumitor locuri grandioase... Aceste momente sunt acelea de care ne vom aminti toată viața cu plăcere și vom simți mereu dorința de reîntoarcere.

Sunt convins că în această vară fiecare dintre noi a avut parte de o vacanță frumoasă, în care am cunoscut oameni noi, locuri noi și, de ce nu, întâmplări noi care au contribuit și contribuie în continuare la maturizarea și formarea noastră ca și oameni, și mai ales ca viitori preoți.

Eu am avut norocul ca în această vară să plec în Statele Unite ale Americii, mai exact în orașul Chicago, statul Illinois. A fost o experiență unică! Am trăit aproximativ 4 luni cu americanii, am muncit împreună cu ei și mi-am făcut o mulțime de prieteni .

Când sunt întrebat cum a fost acolo, chiar nu știu ce să răspund, deoarece nu știu cu ce să încep. Dacă mă opresc la clădiri... într-un cuvânt le-aș defini ca fiind grandioase. Navigând pe râul Chicago, care traversează centrul metropolei, rămâi uimit în fața unor adevărate capodopere realizate de mâna omului. Vârfulurile clădirilor îți dau impresia că ating cerul... Sunt construcțiile care reprezintă mândria americanilor. Când vedeam acele clădiri, nu îmi găseam explicații cum au putut fi construite, dar ce pot spune cu siguranță este că pentru ei acestea sunt simbolul orașului. Trec dincolo de clădiri și de celelalte monumente magnifice, care reprezintă civilizația americană, la alte impresii.

Având în vedere că un popor nu este reprezentat de clădiri, de monumente sau de tot felul de locuri, ci de oameni, aș dori să spun despre americani că sunt niște persoane foarte răbdătoare, aș spune chiar ieșite din

comun. Însă, precum spuneam și celor apropiați, avem ce învăța de la ei, dar și ei au ce învăța de la noi. De exemplu, chiar dacă sunt foarte răbdători, sunt și foarte indiferenți la ce se petrece în jurul lor și față de oamenii ce îi înconjoară.

America este o țară unde se intersectează toate culturile, religiile și popoarele. Întâlnești de la catolici și ortodocși, până la evrei, budiști și musulmani; de la chinezi, până la francezi, bulgari, și aici doresc să

menționez că în Chicago se găsește cea mai numeroasă comunitate de români din Statele Unite, cifra lor aflându-se undeva la 300.000.

Deseori îmi puneam întrebarea: de ce ei, acolo, pot să trăiască în pace și armonie, văzându-și fiecare de treburile lor, iar în alte părți ale lumii se ceartă și chiar se luptă unul împotriva celuilalt? Acest punct reprezintă un alt capitol din

care avem ce învăța.

Cu ce am rămas în urma acestor trei luni și jumătate nu s-ar putea exprima în cuvinte, ce pot să spun însă este că America e un loc în care aș dori să mă reîntorc cândva.

Poate că de la televizor avem impresia că poporul american este foarte civilizată, foarte orgolios sau mai știu eu cum. Dar nu este deloc așa, ei sunt oameni simpli care au știut și știu să aprecieze ceea ce le oferă Dumnezeu.

Oare ce au ei și noi nu avem? Cu siguranță nu avem condiția lor materială, dar dacă am renunța la eul nostru și am lupta împreună pentru un scop comun, categoric am urca din nou acolo sus, unde eram cândva.

Îi mulțumesc Domnului pentru această vacanță minunată și sper ca peste câțiva ani să mă reîntorc pe acele meleaguri.

Paul CERNUCAN,
ANUL -III-

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Vlad BĂLAN, Andrei DUMA

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com